

La nit màgica d'Eloi, el triomf amb Rubi i dos play-offs tristos

Els precedents del Girona amb el Vila-real a Montilivi han deixat històries per al record

L'etern capità del Girona va entrar en el minut 71, amb 0-1 al marcador, i va ser clau per a una remuntada que va posar els pèls de punta: Caballero empataria quatre minuts més tard, de penal, i el mateix Amagat, a dos minuts del final, provocaria amb una impecable rematada de cap a centrada de Juanjo un terratrèmol d'emocions la nit del seu debut amb l'equip de la seva vida. «Per a mi jugar aquest partit i a sobre marcar davant un Primera era el millor debut que podia esperar», va dir minuts després d'una doble fita: la seva, i la col·lectiva, perquè va ser el primer cop que el Girona eliminava a un conjunt de l'elit. El 16 de febrer del 2018, Amagat es convertia en llegenda per sempre amb el seu debut a Primera: és l'únic futbolista de la història del club que ha defensat l'escut gironí a Tercera, Segona B, Segona Divisió i Primera. «I per molts anys, perquè voldrà dir que no hem tornat a Tercera», ha reconegut més d'una vegada. Aquesta és una de les històries especials que han deixat els enfrontaments entre el Girona i el Vila-real a l'estadi, que darrerament no surt gaire ben parat d'aquests duels: són set les derrotes consecutives del Girona. L'última victòria, però, també va ser sonada. Cal retrocedir fins al 15 de desembre del 2012, fa més de tretze anys. Era l'any de Rubi, aquell en què l'equip no va cedir del seu somni de pujar a Primera fins a la final del play-off. Quan el Vila-real va visitar la ciutat, els Bruno Soriano, Cani, Cavenaghi, Uche o Pandiani (i Pablo Iñiguez, fill de Roberto Iñiguez, i Jorge Palatsí a la banqueta) van cedir davant l'energia dels Tébar, Felipe Sanchón, Luso, Jose i companyia. Els golejadors van ser Benja i Jandro Castro (2-0). De fet, al Girona, el Vila-real li ha anat millor quan hi ha anat de visitant que no pas quan ha actuat com a local. En 16 duels a casa, el balanç és de quatre victòries, un empat i onze derrotes. Lluny de Montilivi, ha obtingut set triomfs, tres empats i quatre derrotes. No hi ha més paraules, tot i que aquest curs, en plena descomposició de la plantilla en els darrers dies de mercat de fitxatges, va rebre una plantofada de les grosses (5-0). En el record també apareix el play-off d'ascens a Segona Divisió del 1992, l'equipació de la qual serà homenatjada en la visita al Bernábeu en la jornada programada per a rendir tribut a les samarretes retro. En aquella ocasió, el Vila-real va guanyar 1-2 (el gol local va ser de Sagué). També ho va fer en el play-off a Segona del curs 1970-71, amb un resultat idèntic. Pel Girona va marcar Martí i van jugar homes com Isidre Sala, Vivolas, Morchón i Masferrer. De les set derrotes consecutives esmentades, sis són per la mínima, amb el 0-1 com a denominador majoritari: ha passat quatre vegades. Les darreres els dos últims anys, i totes dues al maig. Es podria creure que sort que el partit es juga a l'abril, però aquest va ser el mes en què el Vila-real va cavar una pala més a la tomba d'Eusebio. D'aquell dia, a l'equip gironí només queden Cristhian Stuani i Cristian Portu.

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2026/04/02/nit-magica-d-eloi-triomf-128669896.html>